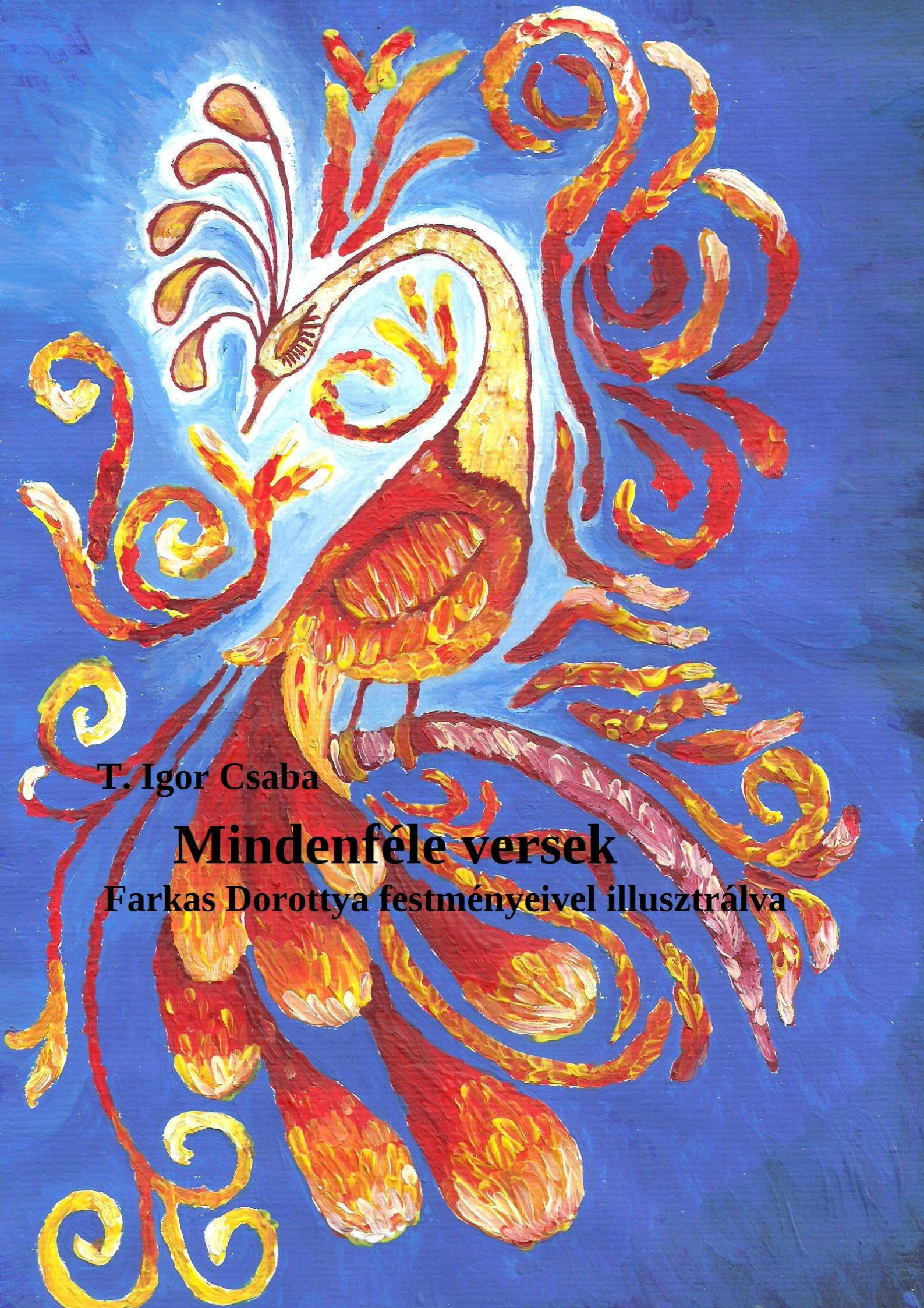

T. Igor Csaba

Mindenféle versek

Farkas Dorottya festményeivel illusztrálva

T. Igor Csaba

Mindenféle versek

(2015 – 2016)

Illusztráció:
Farkas Dorottya festményei közül

Tartalomjegyzék

Alkalmi versek (<i>Első ciklus</i>)	5
Előszó. Bemutatás helyett	6
Értesítés a maradék erdélyi magyarság mai helyzetéről	7
Szerelmes vers.....	8
Parafrázis Ady Endre versére	9
A régi bűn árnyéka	10
Ének a legényről, aki éjszakára kinn felejtette a csizmáját	11
Félig szonett	12
Egy lány emlékkönyvébe	13
Figyelmeztetés.....	14
András és Liza.....	15
Az új Európa	17
Ragadt madár az ágon	18
Ballada a szép királykisasszonyról.....	19
Afrika	20
Két rendőr.....	21
Ex Turcia	22
Rövid értelmezés József Attila: „Csak ami nincs, annak van bokra” sorára	23
Késő ősz	24
Tánc.....	25
Angyalvárás.....	27
Az álombeli bicikli.....	28
Újabb versek a Világból (<i>Második ciklus</i>)	29
Székely tüzek II.....	30
IV. László	31
Borszék fölött a hegyekben	32
Kósza ötlet.....	33
Gondolat egy hegy tetején.....	34
Táncszók	35
A kincsvadász.....	36
Centenáriumra	37
Katalánok	38
November falun.....	39
December	40
Megmagyarázhatatlan	41
Madarak egy fényképen	42
Október.....	43
1956.....	45
Egy népdal margójára.....	46
Január	47
Látomás. A csillag	48
Helyzetjelentés – télen	49
Ha mégis.....	50
Üzenet utódoknak.....	51
Denevérkirály	52
Paláver	53
Február	54
A szinglik dicsérete	55
A haladókhöz.....	56
Ellenpápák.....	57
Macska ül az ágon.....	58

Tisztelt verskedvelő hölgyek és urak!

Az e kötetben található versek körülbelül négy év termékei. Ritkán vagyok versíró kedvemben, de néha megesik. Főleg olyankor, amikor egy prózai írásban egy költőt szerepeltetek. És ha már egyszer költő, akkor verseket is kellene írjon. Mivel pedig egy képzeletbeli költő nemigen szokott verseket írni, mit tehettem? Magamnak kellett megírnom azokat a verseket is. Nagyjából ez az oka annak is, hogy az első ciklus versei után nem szerepel dátum. Ki emlékszik már, hogy mikor, milyen apropóból írta? Azért, remélem, hogy anélkül is olvasható!

Azután, az idők folyamán annyira felszaporodtak azok a versek, hogy érdemes lett együtt is megmutatni őket.

Kérem, fogadják szívesen!

A szerző.

Alkalmi versek

(Első ciklus)

Előszó. Bemutatás helyett

Ha láttatok már tájat, amelyikbe
rablók költöztek be és gyilkosok,
nem erdő, nem is mező, benne
nem őz, farkas, csak a patkány mozog.

A sunyi patkány, azt akit megöl
úgy öli, hosszú szenvedés után.
Ember, ha látja undorodik és köp
s három méteres rajta a csalán.

Az ilyen tájat kerülik a barmok,
csak messze bég' buta birka nyája.
Tehén sincs már rég, nem kap télire almot.

Ember, ha van, a munkát nem kívánja.
Csak az kell neki, mit a másik alkot.
Cinkos segíti, azért nincs hiánya.

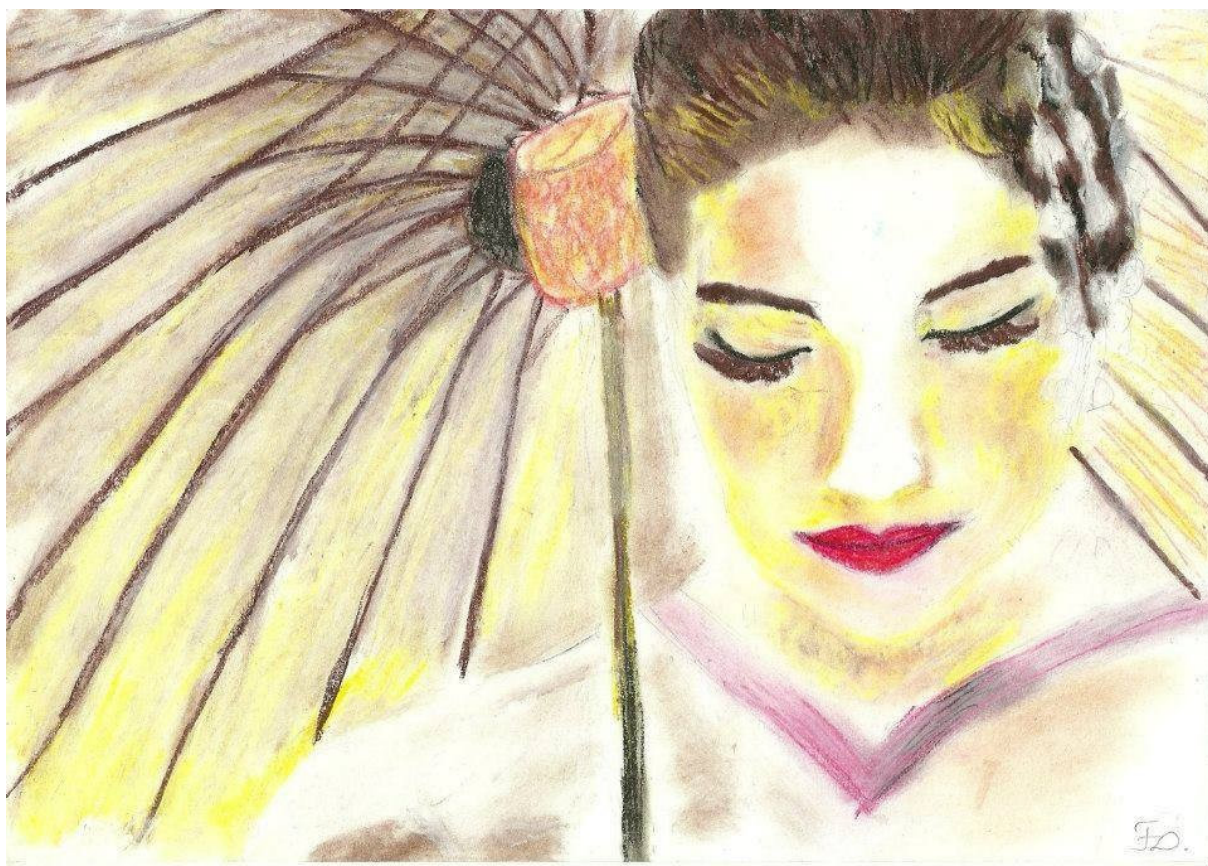
Értesítés a maradék erdélyi magyarság mai helyzetéről (A múltban élünk)

„A múltban élünk!” sokszor mondják nekünk.
De hát miben is élhessen az ember,
Ha ma semmi nincs amit szerethetünk,
S ha jövőjére senki gondolni sem mer.

Tűhegynyi meteor halvány futó jele,
Mit mutat augusztus holdtalan vak ege,
Hogy az ember nézi, s nem tudja, látta-e,
Vagy talán káprázat, megcsalja a szeme.

Mi is így élünk, csaló szürkeségben,
Míg kíméletlen butítják az agyunk,
Ezen a földön, reménytelenségben.

S rég nem hisszük már, hogy megmaradunk.
S csak egyet kérünk Istenünk, az égben:
Hadd őrizzük meg józan tudatunk!

Szerelmes vers

Talán álmomban egy, vagy tán ezer
Üzenettel mondom, vagy épp leírom,
(Ne tudja senki, Te meg én csupán!),
De most már eltitkolni se bírom:
Egyetlen szerelmem mindig Te leszel!

Parafrázis Ady Endre versére

(Amely válasz egy volt osztálytársnak, karácsonyi üdvözletre)

„Az én kedves kis falumban”

– Karácsonykor –

Másként szól a hálaének.

Panaszkodni sem tudunk már

A Magyarok Istenének.

Azt mondják ma már a népek:

Csak az egyén legyen boldog!

Ezért ma másképp neveznek,

Nagyon másképp, minden dolgot.

Nemcsak más nyelvével élnek,

Nemcsak mások a szokások,

Emberek is cserélődnek,

Újak jönnek, újak, s mások.

A Hargita tetejére

Kicsi meleg faházikót

Ne álmodjunk! Hazug méreg!

Rég nincs már, vagy sohase vót!

A régi bűn árnyéka

I

Régi bűnnek hosszú árnya
(szürke árnya, rémes árnya)
Rátelepszik a világra.
Mint egy vastag felhő befed,
Megnyomorít embereket
(s állatokat, s mindeneket).

Menekülni nincsen hova.
Bárhova mégy, elér oda.

II

Rég elkárhozott lelkek égnek a vizes fában
S jajgatnak, sírnak halkan, nincs helyük a világban.
Így sír a költő is, ki tudja már a múltat,
És látja a jövőt is, sötét ködbe borultat.

Könnyű a jövőt látni, vörös, begyulladt szemmel,
Nehéz tudni a múltat, mit hazudik sok ember.
Mi is így tévedezünk, tántorgunk, mint a részeg,
Csak egynéhány fát látunk, nem az erdőt, egészet.

III

Székelyföld határán jó nagy tüzek égnek.
Gyanítom, hogy mégse látszik ez elégnek.
Tudom, hogy egyesek majd pocskondiázzák,
a jelentőségét nem érzik, nem látják.

Mi jelentősége van sok jó nagy tűznek,
kiért majd sok embert hatalommal űznek
nyomoznak, bezárnak, elveszik a pénzét,
de feltámasztja a nép életérzését.

Ez a jelentősége, az életérzés!
Min nem fog a nyomás, min nem fog a sértés.
Égjetek csak tüzek, lobogjatok vígan!
Ami elkezdődött, ne hagyjuk annyiban!

Ének a legényről, aki éjszakára kinn felejtette a csizmáját

Bagolymadár beköltött a csizmámba
Én Istenem, hogyan járjak utána?
Kereshetem mezítláb a csizmámat!
Hogy látogatom meg az én babámat?

Édes rózsám, ne haragudj énreám,
hogy mezítláb megyek hozzád délután.
Szegény madárfiókákat nem bántom.
Tudom, úgyis szeretsz engem virágom.

Juhászlegény ne menj te a fonóba!
Az a kislány elfelejtett azóta,
hogy neki a legszebb bárányt ajándékol od'adtad,
mással él már, rajtad meg csak mulatnak.

Félig szonett

Sok hazug költőféle, verseket
meg még ki tudja, mi firkákat ír,
olyan dolgokról, mik veszélyesek.
Ember nem bírja őket, csak papír.

Gyalázat fája ily gyümölcsöt terem.
S hogy mégis legyen igaz krónikája
korunknak, írok. Csak ezt tehetem!

Egy lány emlékkönyvébe

Templom az anyanyelv, mely egybetartja
a szétszóratott, gyengült közösséget,
Mint lánc vagy háló, órjas vitéz karja.
Ha lázadsz, vagy áruló leszel, szétéget.

Tanulhatsz nyelvet, többet is, ha képes
vagy rá, kell, szükséges, és fegyelmezett
is vagy. De tudjad, mostoha, nem édes!
Csak szétdúlni tudja vékony gyökered.

Szép vagy leányka, miért is tagadnám.
Tudnálak is hűségesen szeretni.
De hogy az éveim neked odaadnám?

Ne hidd, hogy az egész élet csak ennyi!
Bolond lennék, ha a világom elhagynám!
Főbb dolgokhoz sem tudsz hűséges lenni.

Figyelmeztetés

Embernek van emberszíve,
sertésnek van sertésszíve.
Embernek van istenhite,
sertésnek van malachite.

Mindenkinek a magáé,
Nem illik hozzá a másé.
Akárhogy hasonlíthatunk,
Azért mégis mások vagyunk.

Tenni is csak olyat tegyünk,
Hogy emberhez méltók legyünk!
Lelkünk így marad felhőtlen
Ilyen nyomasztó időkben.

András és Liza

András mondja: Hallucinálok? Vagy tán álmodom?
(Pedig nem szívtam füvet, jól tudom!)

Ki ez a lány, ki szembejön velem?

Valóban! Ki vagy, hogy csakúgy megjelenysz nekem?

És Liza szól: Kérlek, ne csúfolódj!

Nem áll jól ez neked!

Árva vagyok én, árva és beteg.

Rémeket látok ott is ahol nincs.

És félek mindenkitől, tőled is.

András mondja: Ne félj tőlem, ne félj!

Meg vagyok illetődve azért beszélek így.

És szeretnék szeretni, ha hagynád!

Liza szól: Nem lehet, mert minden amit csak látsz

Elválaszt tőled, aki él, mind irigy.

Te otthon vagy, én idegen vagyok.

András: Meg vagyok babonázva, láthatod!

Mióta élek nem történt velem

Soha még ilyen!

A szavam áll el, szemem tágra nyílt

Liza szól: Eláll? Hisz minden szó téged segít.

Az én szavam csak akadozni tud

A tied mellett, pedig nem hazud!

András: Ne menj el, hagyd, hogy még lássalak!

Liza: Semmi, csak egy emberi alak.

De te? Mintha lángolnál mint a tűz.

A lángolás nem hív engem, inkább elűz.

András: Elűz? Akkor semmit se mondok már!

Csak még láthassalak, maradjál.

Tán azt is megengeded, hogy szeresselek.

Liza: Már megint gúnyolódsz! Mindjárt megyek!

András: Hát nem érted? Hogy éljek nélküled?

Liza: Úgy, ahogy eddig!

András: Azt nem lehet.

Hiszen már egyszer úgyis láttalak!

Liza: Maradjon akkor emlék, arc és alak!

András: De hogy? Akkor majd én is rémeket látok!

Liza: Ezt ne mondd ki, ez nagyon komoly dolog!

Rettegnél, ha azt látnád, amit én!

András: Szívesen tenném, ha lenne remény

Arra, hogy te majd szebbet fogsz tőle látni.

Liza: Azt ne kívánd, inkább akármí'!

András: Az éppen olyan rettenetes?

Liza: Annál még sokkal rosszabb, elhiheted!

András: Akkor majd a bőrödbe bújok én,

S kiűzöm belőled, bármily kemény!

Liza: Jó lenne! Akkor biztos engednék neked.

András: Megteszem! Elhiheted!

Liza: Gyere be hát, hogy lássál engemet!
András: Hogy jól lássalak téged, bemegyek!
Liza: Jó! Levetem ezt a ruhát, lásd milyen vagyok!
András: Jaj! Magamért akkor jót nem állhatok!
Liza: Meggyőztél hát, gyere és szeress!
András: Most? A lelkiismeretem szúr! Rettenetes!
Nem élhetek vissza elgyengüléseddel!
Liza: Itt a testem, vedd el!
András: Jaj, mit tennék, ha megtenném veled.
Liza: Bizony mondom, vedd el, ha teheted!
Egyszerre: Liza: Gyere akkor, a tiéd akarok lenni!
András: Itt vagyok már, s az enyém fogsz lenni!
András: Ha árva voltál van valakid már!
Liza: Ha nem ismertél eddig tudod, vár
az, akit most már ismersz és szeretsz.
Akinél mindig önmagad lehetsz.
András: Aki lefogja az ártó rémeket!
Liza: Majd együtt közelebb visszük egymáshoz a népeket.
András: Jó veled!
Liza: És jó veled!

A találkozásuk hát így esett.
Együtt is voltak még egy keveset,
Egy éjszakát talán
A fiú és a lány,
Aztán, ahogy Liza előre mondta,
Az irigység őket elválasztotta.

Az új Európa

Elszabadult vadállat, a gyűlölet.
Harcot indít az egész világ ellen.
Nem számít testvér,
szomszéd is harap,
a hatalom kell csak, ez számít csak, ebben
érthetünk egyet, szemünkre ez lebben.
És az idegen, kit behozunk s vele a bajt.
Kicsi a terünk, nagyobb is lesz majd!
Tágítjuk törrel és kalasnyikovval,
kölcsonként pénzzel, veréssel, bankkal.
Rágalommal és
kiszorítással.
S ha már az ellenségből senki nem marad,
újat találunk. Mindaddig, amíg
van még ember, aki a Földön él.
Majd aztán a bolygót is szétrobbantjuk,
de akkor is miénk lesz,
ha más már nincs is,
legalább a bolygóközi tér.
Az üres tér.
A hideg tér.
Fejünk
akkor
lehűl.
Semmi
sem lesz
belül.
Se
kint.
!!

(Utóbb a költő már úgy gondolta, hogy a kapzsiság és az önzés néha nagyobb kárt tud okozni, arányaiban is, mint az esztelen, s épp ezért kis határfokú gyűlölet.)

Ragadt madár az ágon

Mint amikor vásott gyerekek
Ragacccsal kennek be egy ágat,
Hogy ha oda pihenni száll le
Börtöne legyen ott a madárnak.

Börtöne legyen, halála legyen!
Menekülni onnét ne tudjon,
Ragadjon lába ott az ághegyen.
Elrepülni onnét ne tudjon,

Így élek én is ezen a helyen.
Repülnék, s ide ragadt a lábam
Felhőket látok szállni felettem

De én csak itt maradtam a sárban
Szállnék pedig, de lehetetlen
Sötét átok van ilyen madárban!

Ballada a szép királykisasszonyról

Csendes nyári alkonyatkor, ha emberek összegyűlnek,
Beszélgetnek, borozgatnak, emlékek előkerülnek.
Egyik ezt mond, másik másat, férfi szavát más folytatja,
Szép királylány történetét elmondatlanul nem hagyja.

„Hej de szép volt Henrietta, kezdetén mint kicsi gyermek!
Apja, anyja szeme fénye, kedvéért mindent megtettek!”
Így jó a szó a tapasztalt, idős férfiak ajkáról,
S szól egy ifjú, „de jó lenne megtalálni őt akárhol!

Megtalálni, felnevelni, s aztán feleségül venni!
De jó lenne vele élni, nem kellene más már senki!”
– Ne siess vele oly nagyon! Fiatal s tapasztalatlan,
Vagy, nincsen meg a tudásod, s lásd, elbukhatsz érte harcban!

Nem ismered a mesének eddig még a kezdetét sem.
S már sietnél, már loholnál, légy türelmes, maradj tétlen!
– Ne szakítsd félbe! – szól egy lány. – mi mind meg akarjuk tudni,
Mire nőtt fel a királylány? Vajon olyan lett-e, mint mi?

Olyan is lett nem is olyan. Míg mindenki csak dicsérte
A kis leányka nagyobb lett és egy lovag eljött érte.
Eljött érte, el is vitte, hús köpenyére ültette
Ha meg fázott, panaszkodott, forró ölbe ültette.

Szerette ezt a leányka, élvezte is jó sokáig,
Aztán ráunt, „Jó a lovag, de még jobb lenne egy másik!”
Amit gondolt, meg is tette, lovagok jöttek és mentek,
És amit a lány kért tőlük mindent a kedvére tettek.

Nem volt elég, nem volt elég! Válogatós volt a lányka.
S nem vette észre, hogy lassan nem is ő válogat már ma.
A lovagok megint jöttek. Mindig újabb, mindig másik
Az idő meg telt fölötte, ő már unja, már nem játszik.

Szeretne már megpihenni, bármi lovag legyen is már
De azok csak jöttek, mentek, folyt a cirkusz, állt a vásár.
Jöttek immár mindenhol. Baráttól és ellenségtől,
„Ó! Csak egy már itt maradna!” sóhajtott szegény fejétől.

Végül aztán olyan is jött. Nem volt szép, nem volt hírneve,
Művelt sem volt, kedves sem volt, beszélni sem tudott vele.
Öregedett már a leány. Tudta jól, hogy nincs mit várjon,
Az a legény maradt neki egyedül a nagyvilágon.

AJÁNLÁS

Ma is élnek, együtt vannak. Zsák a feltjét megtalálta,
Öreg asszony, csúnya férjjel, nem előre néz, csak hátra.
Valahai szép királylány egyre attól kezd már félni,
hogy „ne adja neki Isten!” sokáig talál majd élni.
Egymáshoz sem szólnak soha, így lettek ők ilyen népek.
Mindent jól, s idején tenni! Eszetekbe bevésétek!

Afrika

Döglött víziló puffadt teteme
Úszik a folyón lassan lefele.
A hasára száll néha egy keselyű
De nem csíp bele, olyan keserű.

Négerrek csatáznak künn a túlsó parton
Nem mondja senkinek egyikük sem: pardon.
Néha támadnak, betörnek a falumba,
Ölik a népet, lövik halomba.

Törzsfőnök retteg, vészharangot kongat,
Menekül asszonya, lánya sikongat,
Akit elraboltak, annak jó már,
Élve marad, csak más urat szolgál.

Gyermekeknek gyilkolni fognak.
Szorítják tusát a kalasnyikovnak.
Görccstől a kezükből a vér is kifut
Eszmékért halnak, mikről egyikük se tud.

Két rendőr

(Szomorkás mese az előítéletről)

Tanakodott két rendőr, vajh' mit kellene tennie,
Hogy a népek ne higgyék, hogy minden rendőr tökhülye?
„Amit teszünk” szólt az egyik, „nem lehet biz' akármí,
Tanuljuk meg , miként Jézus, hogy kell a vízen járni!”

Hónapokig gyakoroltak, míg látták, hogy elég már,
Úgy grasszáltak a vizen, mint a járdán a kerékpár.
Ki is mentek a folyóra: „nosza egy próbát teszünk!
Hadd lássák az emberek, hogy nekünk is van sok eszünk!”

Látta is a folyó partján a horgászok serege,
S jót nevettek: „Lásd a bunkók, nem tudnak még úszni se!”
Szomorúan így véste az eszébe a két koma,
Hogy aki jó az mindig jó, aki meg nem, az soha.

Ex Turcia

(Mikes Kelemen emlékére)

Öregember áll a tornácán a háznak
Odabent vígan vannak az ifjú társak.
Muzsikálnak, zajjal vannak, mulatoznak,
S nevezik a háta mögött vén bohócnak.
Nem törődik velük, máshol akar lenni,
Kéri a királynőt, hagyja hazamenni!
„Magyarok jó királynője legyél kegyes,
Mondjad: öreg, hagyom, hogy már hazamehess!”
De írás jó, mint bárd, mellyel sújt a bakó,
Így szól: „Ex Turcia nulla redemptio!”

Rövid értelmezés József Attila:
„Csak ami nincs, annak van bokra” sorára

Förtelmes virágot hajt rettentő jövő
Mely rossz szagú és mind zsugorodik
Ki látja, kifut abból az erő
És csendben nagyon elszomorodik.

A kultúra, a gravitáció,
A dolgokat mely így-úgy összetartja,
Szemünk láttára megszűnőbe' van.
Mint úrben úszó tárgyak vak csoportja
Pörög, forog és mind külön való
A világ. Ki megéri, boldogtalan.

Késő ősz

Zúzmarás száron kis virág,
Ázik szegény, fázik.
Vékony szirmán a Semmi rág,
Nem él már sokáig.

Tánc

Öreg Róza beteg. Fel sem kél az ágyból.
Hónapok múltak, hogy nem járt ki a házból.
Laposakat pislog, dunyha alatt fázik,
pedig kint a nap már hétágra szikrázik.

Mind elment a család munkáját végezni,
hagyták Róza nénit egyedül pihenni.
Mit is tennének mást ilyen szép időben,
Mindenki dolgozik, ki van jó erőben.
Napok múlnak el így, s csak fekszik, s lélegzik,
ámbar néha az is neheze ére esik.

Ám mégis csak látja az ajtót kinyílni.
„Ki az, ki ott belép, tán csak nem királyfi?”
Vénasszony a vérét megpezsüdlni érzi,
hisz már nagyon rég nem nézett így rá férfi.

És nem is csak ránéz, de szól is hozzája:
„Gyere Róza! Nem vón’ kedved egy kis táncra?”
Mondaná az, hogy ő épp csak nyögni tud már,
nem tánc az amin az esze forgása jár.

De nem mondja, mert ím, csodáknak csodája,
felpattan az ágyból, s táncra áll a lába.
A férfi meg gyorsan derékon is kapja,
víg zene hallatszik, és mindkettő ropja.

„Dobd el azt a rongyot, szebb vagy te anélkül!”
Mondaná, hogy nem, de teste visszaszépül.
Domború a melle, segge feszes lészen,
Mint volt húszévesnek, olyan lesz egészen.
Meztelenül ropja, pörög, forog, ugrik,
Honnan ennyi erő? Máskor jó, ha csuklik!

De ki vagy te, herceg? Tündérr királyfi tán?
Válaszol a férfi: „Én vagyok a halál!”
Persze, te azt hitted, hogy én csontváz vagyok!
Nem igaz az, hajrá! Táncoljunk egy nagyot!”

Pereg, egyre gyorsul a tánc forgatagja,
legény a megifjult vénasszonyt nem hagyja.
Végül üt az óra, eltűnik a herceg,
Róza ágyából már nem hallik lélegzet.

Angyalvárás

(Népi elképzelés szerint)

Három király és három pásztor
ahogy az megtörtént már százszor,
lángoló csillag után mennek,
s bátorításul énekelnek.
Zümmögő hangjuk kíséri őket,
így élik túl a zord időket.
Szemükkel a csúf sötétet látják,
(egyik se hozta nagykabátját).
Reszket király és reszket a pásztor,
hideg van, csak a csillag lángol.
Az útja végén vaj' mit talál?
Jézus van ott, vagy a fagyhalál?
Ők csak mennek, baktatnak egyre,
fáj már a lábuk kisebesedve,
a remény s a hit tartja meg őket,
mint mindig is az úton menőket.
Hiába a fagyott láb, éhség,
a kis jászolban van a reménység!

Az álombeli bicikli

Mint az ember, kinek már nincsen lába,
de azt álmodja, hogy biciklizik
és felébredve hisz még a csodában
feledve mindig, hogy nem létezik.
Olyanok vagyunk.

Újabb versek a Világból

(Második ciklus)

Székely tüzek II

(Kusztos Tibor barátomnak)

Kevesen vagyunk, s még tovább fogyunk,
kik hűséggel, népünkért dolgozunk.
Sokan kérdik: „mért vagytok ostobák?”
Csak hallgatunk és dolgozunk tovább.
Más biztat: „Fordulj már végre el
e romtemplomtól, és gazdag leszel!”
De fog-szorítva tesszük amit kell,
jutalom, megtorlás, nem érdekel.
Olyanok leszünk mint a parázsszemek!
Élesztünk tüzet, mely tán már elveszett.

2017 február 2.

Marosvásárhely.

IV. László

Elátkozott király lovagol,
vágat a jeges szélben
nincsen nyugalma sehol,
se nappal, se vaksi éjben.

Nem tett pedig rosszat semmit sem
csak népére vigyázott
de rátörtek hataloméhesen,
hogy ereje nem látszott.

Most menekül hűségést keres
de olyat nem találhat
hát csak megy (vágója sebes),
mint megriasztott állat.

Szegény, szegény fiatal király
tele jóakarattal,
ébredj fel már, cudar a világ!
Csapj szét közöttük karddal!

*2017 február 7.
Marosvásárhely.*

Borszék fölött a hegyekben

(Egy régi május)

Egy régi emlékem gondolatában
magányos turista, lassan ballagok,
nézem az ősi ünnepet a mában,
és élvezem a jó meleg napot.
Most minden mit látok csupa virág és zöld
minden repül, méh, darázs, bogárka,
kék eget, fehér felhőt tükröz a föld
a szekérnyomban a pocsolyába'.
A földalatti nép is feléledt.
Egér, vakond egyre turkál s futkos.
Errefelé a kapától nem félhet.
Keres, kutat, milyen kajája jut most.
Mackóéknál is nagy újság van,
a tavasz náluk is élvezet,
mackóné a ciheresben, lám csak,
két apró bocsot vezet.
Szörnyen büszke a két fiára,
elképzeli, hogy egyszer majd azok
lesznek megváltói a mackóságnak!
Vagy legalább erősek lesznek, s nagyok.

2018. február 12.

Marosvásárhely

Kósza ötlet

Nem kell nekem árticsóka!
Finomabb a Márti csókja!

Marosvásárhely
2017 március 8.

Gondolat egy hegy tetején

Hegyeket gyűrnék most fel körülöttem
élet-pusztító dühödt, vad erők.
Mindegy, hogy égből, vagy pokolból jöttem,
nem én vagyok a barbár, hanem ők.

De majd a hegyről vizek árja indul,
s folyók partján az élet megfogán,
s kiegyenlítő szél szálló porán túl
utódaink majd élnek boldogan.

Marosvásárhely
2017. március 17

Táncszók

Lánc, lánc, üzletlánc!
Nemzetközi üzletlánc!
Sehonnai, mit kívánsz?
Tolakodó, mit kívánsz?
Mindig a másét kívánod!
Sohasem lesz így barátod.

Tánc, tánc, tengertánc!
Hej! Kötéltánc, haláltánc!
Embertánc és medvetánc!
Jaj Istenem, miért itt vagyok?
Mért nem máshol, bár ott se jobb!

Kezemen van már a lánc!
Torkomon jön ki a tánc!
Mindig bennem van a frász!
Mindent el akarnak venni!
Ne maradjon nekünk semmi!

Járom hát, járom ám!
Járad velem te leány!
Nem kell nekünk semmi más!
De ha egyszer majd megunom,
az egész kocsmát szétrúgom!

Lánc!
Tánc!
Kívánsz!
Kívánsz?
Veled járom ...
járom.

Nagyvárad
2017 jún. 14.

A kincsvadász

Van olyan, ki nem dolgozik, mivel lusta vagy buta.
Lopna is meg rabolna is de ahhoz meg gyáva,
ásót ragad, kincset keres, mint a csontot a kutya,
nagy titokban ügyködik és csak morog magába’.

Aztán egyszer eszébe jut egy korszakos gondolat,
hogy a mások munkájából jól meg lehet élni.
Dorongolja, kritizálja, mindig csak a másikat,
így a mások alkotásán jól tud ő henyélni.

Végül rájön arra, hogy a kettőt együtt is lehet.
Attól fogva gazdagodik, és magát fényezi.
Ám a lufi, miként szokott is, végül csak szétreped,
s hősünk ezt a világtól szörnyű sértésnek veszi.

Búzaháza

2017. augusztus 21.

Centenáriumra

Kinek az igazmondás átok,
annak, ki úgy élt ezer évig,
hogy számára átokká válik,
hogy a lopott holmit visszakérik,
jaj, mindig visszakérik!
Így él ő, rettegve, félve.
Jaj, szegény! Jaj Világ Szegénye!
Hisz valamije mindenkinek van!
Hisz valakije mindenkinek van!
Kiért, miért a szíve dobban!
Ám de a szegény tolvajnak,
hiába, hogy látszatra gazdag,
a semminél is kevesebb van!

Nagyvárad

2017. augusztus 23.

Katalánok

Barcelonában tegnap meghalt a demokrácia.

Barcelonában rendőrpuskák által holt.

Mindegy volt, ember, asszony, akárki fia

Jogok helyett a nép sebeket kapott.

Ilyen világ ez tudjuk, Antikrisztus világa.

Most végre megmutatta valódi arcát.

Most végre nyíltan, hogy mindenki látta:

ez jutalma annak ki vállalja harcát.

A hatalom bár buszokkal bértüntetetőket szállít,

Más meg csak szavazna, s odamenni sem mer.

De megpróbálhatnak nekünk beadni akármit,

Aki ma nem katalán Európában, az nem is ember!

Marosvásárhely

2017. október 2.

November falun

Mezők ködéből jó a november.
Nem szeretem, de ő is „ember”.
A népek ilyenkor tévét néznek,
esetleg számítógépet.
Beszorult ember mit tehet?
Például füstöt ereget,
vagy éppen csinál gyereket.
Bár azt a mai társadalom
nem díjazza, csak a hatalom.
Az még gondolkozik előre,
más úgy sem telik tőle.
Kályhának tüzét nézegetik,
a gyerek libahúst eszik,
mert Márton napján így szokás.
Hangosabb lesz a gágogás.
Már mindenki csak a télre
gondol, hogy a tűzifa elég-e.
Disznó már nem rőfög az ólban,
így kolbász sincs csak a boltban.

Búzaháza, 2017. november 12.

December

A Nyomáti Tetőn az erdő lombtalan.
Kopasz, mint akinek nagyon nagy gyásza van.
Az embernek nincs most kirándulni kedve
nem is jár már abban senki csak a medve.
Gyermek a tanulásnak a végét várja,
ajtó rácsa közt kandikál a világba.
A kitett szalonnát egy cinke csipdesi,
kettő meg nagy komolyan asszisztál neki.
Hó még nincs és hideg is alig módjával.
Úgy tűnik Isten is spórol még a fával.
De, hogy tudjuk azért, hogy mégis már tél van,
délután öt óra előtt már sötét van.

Búzaháza, 2017. dec. 17.

Megmagyarázhatatlan

Minden elszalasztott együttlétünk
örökre fájó úrként él tovább,
saját életre kel,
nem adja alább.
Régebben nem tudtam,
régebben nem hittem,
Hogyan tud fájni, ha valami nincs?
Erre nehogy legyints!
Mert minden amit nem adtam,
mert minden amit nem adhattam,
mert tán féltél, vagy tán bizalmad nem volt,
most olyan ürességgént köszön vissza,
mint sárkány, mely az életünk vizét kiissza.
S mint bolond majom, ki az üresbe markolt,
ha nézem, csak a nagy semmit látom.
És az a semmi kitölti a napot.
Olyan, mint mikor üres ígéretet kapott
az ember, és még egy darabig,
estig, vagy még egy napig,
el is hiszi, hogy az jól van így.
Bár cseppet sem irigy,
De lelke mélyén mégis tudja jól,
hogy mind a kettő vesztes valahol.

Marosvásárhely

2018. augusztus 18. éjjel tizenkettőkor.

Madarak egy fényképen

(ars poetica)

Elszáradt fa ágán néhány énekes madár
dalol, hogy hallja az egész kopasztott határ.
Ember nincs sehol, nem hallja ki s mit énekel,
de teszik mégis mert dalnak mindig lenni kell!

Búzaháza

2018. szeptember 24.

Október

Törődött ember vánszorog
mert a sok munkában elfáradt már.
A Föld helyett a Nap forog
Bukfencezik mint a mackópár.

A gépeket tettük rendbe,
ezzel jól eltelt az egész délelőtt.
A tennivalókat meg sorrendbe
állítgattuk, megtervezve a jövőt.

A szüret megvolt és a bor is forr,
pince helyett a hátsó szobában.
A diót meg majd felszedjük máskor.

Kint egy madár vijjog egymagában
és estefelé a kuvik szól:
„mindjárt sötét lesz a világban”.

* * *

Az út mentén a fák sárga őrseget állnak
habár egy kissé most már kopaszok.
Vigyázzban kell most állni minden fának!
Katonásabbak ők mint én vagyok.

Siheder macska ment át előttem éppen
akkora patkánnyal mint ő maga,
amely, ha meg nem unja idejében,
egy álló hétig lesz majd lakoma.

Lassú keringőt járnak hullott levelek
mintha élnének, úgy mozognak ők
pedig csak játszanak velük virgonc szelek.

Álmosan pillogtatnak ködös mezők,
nem fut már rajtuk mezítláb pajkos gyerek.
Nosztalgiáznak, milyen volt azelőtt.

Búzaháza

2018. október 13.

1956

Valamiféle langyos együttérzés
nyilvánult meg a „művelt nyugattól”,
amit a kétségbeesett segítségkérés
félreértett, ha várt bármit is attól.

Segítség nem jött, csak nagy szőrös duma,
hogy „Tartsatok ki, veletek vagyunk”!
S holttesteket vitt a vérvörös Duna,
kajánul várták, hogy végre elfogyunk.

De nem fogytunk el, csak lefojtva mélyen
dolgozott még az élniakarás.
Csak vergődött bibliai sötétben,
hogy elfogyott a tartalék varázs.
És összevesztünk abban a hosszú éjben
magunkkal is, s kialudt a parázs.

Ajánlás

Tanulság ebből az legyen pedig:
az is gyilkos, aki csak tétlenül nézi
ahogy a hóhér tevékenykedik.

Marosvásárhely
2018. október 23.

Egy népdal margójára

*„Lehullott a rezgőnyárfa
ezüst színű levele”.*

S ahogy az ma már szokása,
a törzs is ledőlt vele.

Elvitték a sógorokhoz,
pedig van nekik elég,
alap lesz a bútorokhoz,
s nem a kemencében ég.

*„Egy levélre rá volt írva
Rózsámtól az üzenet”*
s keresem seprűvel sírva,
vajon az melyik lehet?

Ám de sajnos nem találom,
mert nagyon sok a levél.
Bocs-párna lesz, s ott finom álom
s én azt sem tudom, meghalt-e, vagy él.

*Marosvásárhely
2018. november 9.*

Január

Januárnak két arca van, előre és hátra.
A jövőben reménykedik, s a múltat is látja.
Ilyen furcsa hónap, amely ezt a nevet kapja,
nem csoda, hogy a többinek ő az öregapja.

Fagyos és szeles január,
öles léptekkel erre jár.
Régen úgy hívták: fergeteg.
Ijesztgeti a gyermeket.
Ha kimegy, kell a sapka, sál,
nem is tiltakozik arra már.
De anyuci kényezteti,
néha ágyba jön a reggeli,
hát szereti a januárt.
Csak a malacnak rettenet.
Végét érzi, sír eleget.
Biztatják, kolbász lesz belőle,
de utálja és fél is tőle.
Hát szalmával melengetik,
de ólba vissza nem engedik.
Medve az erdőben tavaszt álmodik,
talpát nyalja, úgy szórakozik.
De ezzel elege is van mára,
fordul a másik oldalára.
Készül már februárra.

Marosvásárhely
2018. december 2.

Látomás. A csillag

Mint megcsúfolása mindannak, amit
az ember ünnepre várva álmodik,
jönnek, jönnek, jönnek, jönnek ők
a kárhozat felé menekülők.
A nagyváros csillogó fényei
mint égi csillag, úgy üzennek nekik.
Jönnek keletről és jönnek dél felől.
Becsapva, híva, hátul és elől,
mintha újra csillagot látna bús szemük,
reménykedve hagyják ott sunyi életük.
S akinek eddig semmi sem volt elég,
hiába üvölt, sikolt most, hogy „ne még!”
Aki most itt van, itt ég hamvaira.
Beözönlőre királyra, s pásztoraira
kísérteti fényét így veti oda
Égő, szétporladó javaira,
legyen az fű, ember, vagy hobbikutya,
a gyilkos, a szörnyű ASZTEROIDA.

Nagyvárad

2018. december 12. Éjjel.

Helyzetjelentés – télen

Messze egy kutya nagy keservesen ugat,
Hó hull pelyhesen, és belepi az utat,
a felhők tornyosan úsznak fenn az égen,
sötét is van immár itt a faluvégen.
Szél is fúj, nyüszítve a kaput lengeti,
nem szereti, hogy az útjába áll neki.
Bekötő út síkos, alig járnak rajta,
két szarka keresi, merre van a pajta.
Vendégeink voltak ma késő délelőtt,
bort is ittunk, tehát a fejem is megnőtt.
Legalább, nem tudnám okát adni: mitől.
Alighanem elszoktam az ilyesmitől.
Most tehát csak ülök, s írom ezt a mesét,
mint ki várja sosem látott szerelmesét.

Búzaháza

2018. december 15.

Ha mégis...

Ha ez az érzés ami éppen
bimbózni kezdett köztünk szépen,
elfagy most a hideg télben,
nem fogok haragudni mégsem.

Persze fáj majd, de a fájdalom
velejárója az életnek.
S mint akit hazugan hitegetnek,
én azt is nyugodtan vállalom.

Üzenet utódoknak

(egy hajdanvolt világrész emlékére)

Nincs már fehér, sem európai!
Szakadék tátong eddigi, s mai
közt. Nincs határ sem ami arra jó,
hogy embernek legyen fogózkodó.
Hogy megmutassa „eddig, s ne tovább!
Idegen az, mi téged vár odább.”
Máson s magunkon sem láthatunk ma át,
moslék világ lett, ordas világ.

Marosvásárhely

2019. január 8.

- Anyukaaaa! Honnan jönnek a denevéreek?
- Denverből, szívem!
- Van királyuk?
- Van nekik! Olvasd el, kislányom!

Denevérkirály

Függeszkedve alszik egy jó nagy denevér.
Szinte már „bőrkutya” nem pedig bőregér.
Meg se kottyán ha a vér a fejébe száll,
Denevérek között biztos ő a király!
Atomerőműben nagyra növekedett,
denevérkirállyá ő így nevelkedett.
Most a szemöldökfán szép csendben szendereg,
békés arcot vágva, épp mint egy jó gyerek.

Búzaháza

2019. január 25.

Paláver

A kertünk fölött a kutyák nagy ugatást csaptak.
Még a Bodrink is odafutott társult tagnak.
Alighanem arról folyt nagyba szó,
hogy kisorsolják, mi lenne a jó,
és a macskából melyikük rázza ki
a kajájukat, mit az éjjel megevett.
Vagy legalábbis megmondja neki:
máskor ha éhes, fogjon egeret!

Búzaháza

2019. január 27.

Február

Furcsa helyzet, az erdő a tavasz jöttét érzi.
Az alkony lassan, némán életre kel.
A vérfarkas nyögve a szükségét végzi,
neki már mennie kell.
Valami történjen, mindenki arra vár.
De csak egy varjú jön és mondja: KÁR!
Nem tavasz ez még, de tél sem már.
Február.
Kijött a maci, körülnéz, de határozni nem tud.
Visszamenne, de éhes, fél, legjobb ha elfut.

Búzaháza

2019. február 03.

A szinglik dicsérete

„A nő aki felébredt, továbblép.”
Nem gondol korábbi önmagára.
És nem kell neki már a férfinép,
s nem lesz gyermeke, sem unokája.
Marad... Magára.
Vénasszony korára.

Marosvásárhely
2019. április 24.

A haladókhöz

Akkor is haladunk, ha az út a végromlásba visz.
És ha a megsemmisülésbe, akkor is.
Pokolba úgy sem lehet, mert nincs is már pokol,
Hisz saját sorsáért mindenki másokat okol.
A fogyasztó társadalomnak csak az a gondja, hogy vegyen.
Azon túl, egyszerűen szégyentelen.
Akkor is kell a sok pénz, ha petákat sem ér,
A munka büdös lett, nem kell semmiér'.
Bulizás, szex, fű, erőszak, gyalázás a módi,
S ki nem teszi, már az is bolond, vagy ósdi.
Hát ez lenne az a fene, modern Európa.
Nem láttam ilyet majd' kétezer év óta!

*Marosvásárhely
2019. május elsején.*

Ellenpápák

A történelemben már többször megesett,
hogy Szent Péter székébe orozva ültek
Akik hatalomtól megrészegültek,
s kiket erőszak vagy pénz odatett.

Istennek bizonynal terve volt velük.
Mert ha nem, semmiképp se hagyta volna.
Hisz elég lenne ha csak föléjük hajolna.
Hisz Ő igazán tudja, hogy nem ott a helyük.

De Ő hagyja. Az erőszak távol áll tőle.
Gondolkodjon az ember, észt azért kapott,
s ha rontás éri, tanuljon belőle!

Ha képtelen, nem ér már holnapot.
Ne tűrje soká, kapjon hát erőre!
S tegye, amit az Isten reá szabott!

Búzaháza

2019. június 2.

Macska ül az ágon

Macska ül egy ágon,
ül, csak ül meredten.
Néz előre vágyón,
pillája se rebben.

Mit lát ott messziről,
mi tetszik ott neki?
Mintha az óévből
vágyódva nézne ki.

Hogyha madár lenne
elrepülne legott.
De cirmos őkelme,
hát egeret fogott.

*Marosvásárhely
2019. január 23.*

A kép forrása: internet.